

הלבות שbat סימן שה

פָּרָדִי פִּיבְּ דִּיבְּצָהְ, (עַזְּן לְקַעַן סִימָן חַקָּגְגָּעֵנְ בְּ), בְּ רַאֲשָׁה
צָאוֹנְטָהְ, בְּ אַרְבָּהְ וְקַרְבָּהְ שְׁמָם וְפַעַמְבָּדְ, מְלָשָׁם
מְלָשָׁם צָעֵר בְּעַלְלִיְּסִים, שְׁהַחְלָבְ מְעַצְּרָהְ; (עַבְ) יְהַחְלָבְ אָסָודְ בְּוּ בְּיָםְ. (עַג) יְרַעַשְׁ אָוְרִים שְׁצָרִיךְ
פְּוֹלִיכְתָּהְ בְּרַבְבָּהְ וְקַרְבָּהְ וְלַבְבָּהְ
בְּוּ שְׁפָטְשָׁמָרְבָּהְ, פְּנַעַןְ פְּנַעַןְ דְּשָׁמָרְ
שְׁעַזְעַזְוֹתְ הַשְּׁפָחָהְתָּ (עַ) מְעַצְּמָןְ מְחַלְבָּהְ שְׁלָלְ יְשָׁעָאָלְ (עַדְ) מְפָרְ. בֵּיןְ שְׁאַנוּ אָוְרִמְ לְקַעַןְ שְׁיעָשָׁוְ: כְּבָבְ יְבִינָהְ
לְקַנְוֹתְ מְןְ הַאַנְיָנוֹ-יְהָוָהְ *בְּפָרְבָּרְ מְרַעַטְ, שְׁלָאְ יְהָאְ נְרָאָהְ (עַט) כְּחַזְלָבְ לְצָרָהְ יְשָׁרָאָלְ: כְּאָבְגִּינָהְ
מְרַעַטְמָרְגָּרְ וְעַדְעָהְ
לוּ וְעַרְ אַנְיָנוֹ-יְהָוָהְ וְרַוְבָּבְ עַלְ הַבְּהָמָהְ בְּשָׁבָתְ בְּשְׁמָוֹלִיכָהְ לְהַשְׁקוֹתָהְ, אַנְיָנוֹ אַרְיךְ לְמַנְעָנוֹ, (עַה) שְׁהָמִיְ נְשָׁאָ
אַתְ אַצְמָנוֹ, אַכְלָ אַרְיךְ לְמַנְעָנוֹ שְׁלָאְ יְתָןְ (עַי) עַלְיָהְ (עַגְדָּיוְ (עַז) וְלֹאְ שְׁוּםְ דָבָרְ: כְּגָ יְמָרְ (עַה) לְמַסְדָרְ סְוִסְ
מְיַסְדָקָהְ בְּשָׁמָמָהְ הַקְדָמָהְ
אוּ פָרְדָ אוּ חַמְרָ לְרוֹעָהְ אַנְיָנוֹ-יְהָוָהְ, *וְרַאֲפָעָלְ-פִיְ שְׁהַאַנְיָנוֹ-יְהָוָהְ מְשַׁפְמָשְ בְּהָםְ בְּשָׁבָתְ אַיְןְ בְּקָדְשָׁםְ,
וְשָׁוֹרְ וְרַדְמָהְ פָרְקָמָהְ שְׁמָמָהְ וְשְׁלַבְיָלְקָטְ בְּשָׁמָמָהְ

שערית תשובה

[ג] חולה. עין בה"ג. ובמושוב כהרמ"ע פ"ו קב' רבב שפּבָּה י'ישָׁאָל שפּבָּה צְבָּה תְּלָבָּה לְאָרֵס אַנְוֹנִיחָה צְרָקָה לְפָקָרָה, א' שְׁחָאַיְוָנִיחָה קְבָּל אַפְּרִוְהָה בְּלַ שְׁבָּת. וְעַזְנָן בְּמַגְ' אַלְעִיל סְפִּין רְמִי וְאַדְ' בָּאָן וּבְשָׁאָלָה יְעַבְּדָה ח'ב' סְפִּין ע' שְׁתָמָה עַלְוָה וְכָבָב לְתָהָר בְּפְשִׁיעָתָה. בְּכָמָ' בָּסְקָן רְוּם אַזְרָק וְרָבָה לְקָהָעֵמָד דָּבָר הַוּמָע' וּפְס' שְׁבָב לְבָסְוּן דְּחַמְלָל לְאַל הַקְּסִיד וּבְכָדְשָׁלָא קָנָה שְׁלָמָה כָּרְבָּר אַלְכָבָב גְּזָעָמָן גְּזָעָמָן בְּגָדָשָׁא בְּגָדָשָׁא בְּגָדָשָׁא.

איצ' לזרע לה טל החקלאב לעצמך ולקונטו מטהה, רקל מה שיעושה אדרעתא טווע לולב לומיך האכל כרי שטא אשבות דשבות, ע"ש. וען מהרמא"ע יענו ס"א: (*) בגדין. אבל באקד לעיא גפדי. סכט סולין: אם סבכחה דיט"א' שבב רבש"ס משמע היא מעזקה אסורה, ע"ש: (ו') לא מסורה. ומפענ' ווועהיד ביזס. ר. וכקצת מקומות שזנגו מצד החקלא פרישות של'א לאקסר בער, מוציא להם שהי טוועים בעבר השר גמיך הוא. ען עית ובנה"ג:

באור הלכה

מקומם אסורה יש³⁵), וכך פטור או אבל אסור; והחלה אבל אסור מה³⁶ (מ"א): (עב) והחלה אבל אסור וכו'. משים משקון שצבר מפרות לכך נזקן: (עג) ויש אומרים שאריך וכו'. סבירותם להו דאמינה נזקן כל קונה אחר קשחת מפנו בדרכו מועט. והנ"ל מוגין בפ"ג נזקן לאינו-הוורוי מן השוק ובין להפרוחות שגשגורות כל הפשעה תלותך אבל, דתני לה שבות דשבות (מ"א): **כא** (עד) מטר בין ששחשינו על זה, דכ"ג שגנעך החקלא בשל ישראאל ורואה היישראאל ואפלו אם היקעה עולשה זה אמרך בכית אינז'הוורוי מחייב בלחמות הוא הראה הקשה על זה עוד מטעם אחר, עזק שם. ובאליה רפה ובפרקי נזקנותה, שמהvr (ס"ט) אחר קשחת להנוגה מכם, אבל אם לא יעשה כן לזה שס משא שיזהה צוריך למגנו מפני שביתת פהמינו. (ס"ט) וארסיר, ועל-כן אסור לאדם לשא תינוק בקשחת — לא גוזרו שביתת זה קורובכ: (עז) **ולא** שום דבר. ואם נשאר איזה דבר עליך מערבי לא לאצמת מנגנון מזונות שביתת בהמה³⁷), אבל אם אין אלה שום דבר.

שער הצלילן

(ס) אלה ובה: (סב) מגאנ-אברום: (סב) משות מוקך זה הוא תולדה דבש: (סב) דמלגה סבא לאכל כאכל דמי: (סב) מגאנ-אברום ותולכת-שבט

(סב) אני יודע, דלפי זה פאי בזבואה דמפר אמר קשחת, קלא אפלע אם צעה בענדי לאינדרודיין לעשות לו קלאה בשבט, בס-קן

(סב) פסק החקבר ביטון שו סער כ דקחר לעבר אחר בקידר שעשוו: זאי דבנה מאר מיד הפל, טעמא מאין דהלא מדרבנת אסורה. מפטה מא חשבין

(סב) דודהיא לא-צץ ישראלי, וקיקא לנו ביטון רעו שעלהכרי שם פפה פוקסם דאם עשה אינ-היהני מעצמו בשביב יושעאל, בס-קן אסורה לעבר

עד בכרי שיעשיה: (סב) ביהדות ומאנ-אברום: (ע) פרישה בשם רשליל ואלה ובה ש"א: (ע) אאנ-אברום, וכן הפסים האליה רפה וכטב דגס

באר היטב

לומר לא"ז להעלווה, ונסור להעלווה בידים אקליו אם פמאות: (א) ללחן. וזה יופר לומר לא"ז להזכיר שאותם פעם א' בז' מושג נבר כ"ח דאין יכולין לאכל, פשחתן ונ"א סיקון עט. וממשם שס דאי ליחס א"ז פרי ע"ז ישראלי, וטווב לעשות ע"י קטע, מ"א. כתוב ברקעם: שהחולב תוחז כל' יין. תקופה: (א) כחולב. כתוב בלבוש: וזא באומו לא בשפטת לחהב, אכל אם לתחז אכל פטורה, וחולב אסורה אפללו חולב לתחז אכל, קסעה אקצתה, ענן סיקון.

במשנה ברורה

ועין בעליה ונבה שהביא דיש פוקים שמקלים אף להעללה
בניהם אם אי אפשר עלי-יידי קרימ ובטהוינו, (ס) ועל-ידי אינ-
יהורי לבלי עלה מטר למצלופה, זה עיריך יותר מפה ברים
וכסתות ושאר כלים תחפיה: כ (עא) מטר לומר. והוא הדין
דמטר משום צער בעיליתים לומר לעובד-כלולים להמרות
האות שחרולו בבר בקמראה ואין יכולין שוב לאכל בעצמן,
אכל אין מטר רק פעם אמת ביום. ושוב ליקא צער בעיליתים
(תשובה רמ"א). (ס) ומשמע שם ראי ליקא אינ-יהורי שרי
ההמרא עלי-ידי ישואל, ואך-על-גב דאסטרין למן בסימן שבד
סערת להמרות האות בשתת. הכא שאין יובלין לאכל בעצמן
רבב אשיטין עיר בעיליתם (ס), וכן רב ליטוינט לבלגראם גראן
רבב אשיטין עיר בעיליתם (ס), וכן רב ליטוינט לבלגראם גראן

הנומפם: החולב לתוכ פל, (ס) חיב⁽³³⁾, לתוכ אקל, (ט) פטור⁽³⁴⁾ ומכה אפלו חולב לתוכ אקל⁽³⁵⁾, כוון דהבהמה אינה ראויה לאכילה, והוא מ העזומדים ליחסיטה, דקומה⁽³⁶⁾ ביטן שכ סעיף א' וסעיף ב' נספה לקלבל לא הופר כלל, כי אם קשחאניג'ו-יזקי חולב לטען עצמו והוא קראשנה⁽³⁸⁾, דמשום צער בעלה-תומים שרי אמינה לאיניג'ו-יזקי לקלבל למלאכטו, ואין למחות בנים, ומכל מקום טוב שינקלב הראיניג'ו-יזקי וכוכי. כוון, דמסעמא אודעפא וונפשה גענעה⁽⁴⁰⁾, שיודעת שטיחא לה בענין ואחרוני ולשוך, מסחמא אונעפַא דישנאָל קענעה⁽⁴¹⁾, וענן באנור גראירא ש בירחה, וככל-שנין שהיא עוזה זה ביבית ישןאל. וענן באנור גראירא ש מגירים הקסינו דקונטת השליחן עריך הווא נק אם עשנה לפעמים גראירא קפמיה, מתחיך לפקחות: כב (עה) שחהני וכו'. וזכה לומר, אין חל דמא' דאמירין טי' נושא את עצמו' קינו ריך מדאורייא אקל מדרבען בבקה: (ע) עלייך גאנין. אקל באך ליכא קפיא, (ט) דבטל ל' שבת ווועג' רוזב מאצטט לנטט לחויז (עט) באלה נציג לומשא

שער הצלב

(ס) אלה ובה: (סב) מגאנ-אברום: (סב) משות מוקך זה הוא תולדה דבש: (סב) דמלחה סבא לאכל כאכל דמי: (סב) מגאנ-אברום ותולכת-שבט

(סב) אני יודע, דלפי זה פאי בזבואה דמפר אמר קשחת, קלא אפלע אם צעה בענדי לאינדרודיין לעשות לו קלאה בשבט, בס-קן

(סב) פסק החקבר ביטון שו סער כ דקחר לעבר אחר בקידר שעשוו: זאי דבנה מאיר דהלא מדברת אסורה. מפטה מא השבטים

(סב) קדחה לא צץ ישראלי, וקיקא לנו ביטון רעו שצחים שט פוקסם דאם עשה אינ-היהני מעצמו בשביב יושען, בס-קן אסורה לעבר

עד בכרי שיעשיה: (סב) ביהדות ומאגרה: (ע) פרישה בשם רשליל ואלה ובה ש"א: (ע) אאנ-אברום, וכן הפטה האליה רפה וכטב דגס

הַלְכֹות שְׁבַת סִימָן שָׁה שָׁוֹ

בג'ון דשלא מדעת יישראל הוא עושה (ע"ה) ולאינו ממתין לשכירות ממענו. ואם רואחו משתפמש בה גשפט, מותח בידו": הוגה (עט) וכלי-שְׁפֵן דאן להש (פ) שהרעה יוציאה אוקם (י) חיז לתחום, רק אתקחין דרבנן (הנ"ג ודורש):

שׁוֹ בְּאִזָּה חֲפֹצִים מִתְּרָא לְדָבָר בְּשַׁבָּת, וְכֹו יָד סְעִיףִים :

א' מפיצו חפץ', חפץ' אסורים אפלו בבר שינו עושה שום מלאה. בגון (א) *שפטן נכסיו לראות מה צרכ' למכור, או לילך לפתח הפקינה כדי שימחר לנצח בלילה לפראץ. *יוכן (ב) אין מחשיכים על התקומות לשפר פועלם^(ט), דבר מחשיך על התקומות (ג) *להביה בהפטו. (ד) *הויש אומרים אין סבבמה יכול ליליך ברגלים. בגון שהוא טלה גפן, איןו רשאי להחשיך.

באר דיטב (וינ) החוו ללחודס. כתוב בלטביש: ציע בפה שנוהג למסור שורדים דס"ל דגט ייב מיל הווי זרבען, עמ"א: לאאי לחוליך ולפעמים מוליכן אונטן חיז ליב' קיל. ואפשר (ו) שאצאי. ודואא קיבא דמגנברא קלטן, פמ"ש זעיגן שו ס"ט:

בואר היטוב

באור הלהב

דבר, (ענ) אפלו אם היא רואה צאת חוץ לתחום אין מחייב לנעעה מיה, (טו) ורק להוציאיה בידים חוץ לתחום אסורה⁴⁴: **כג** (עה) ואינו מחייב לשלירות מפנוי. רזהה ליבור, דלקה מפער למסור לכתחלה בשפט. דקה רעה מרתת להשתפש בה בשפט, שלא עונש על זה בדיןיהם. כינויו שלא מסנה לו למלאה כלל, אבל לא למסחר ולבשאי לאינו יהודי אסור אפלו אם מנה עמו שננות בשפט, וכדעתיל בספטינו רמו סער ג', דלון שהשערה לו למלאה אינו מרתת בלבד. כי יאמר בלבבו: בעד יום השבת אראה להוטף לו לפי ערך המגעה ליום, וכן בשאלת הוא החוש שיעשה לו טובה כנגדו עבר זה, מה שאנן בן בנה שפירעה לו רק לרעות אוניה, אז ברקען לעשותה מה מלאה כלל אף שרואה לשלם לו, בין שאייה עומרת לך' [אחרוניות]. ולפי זה, מה שפטב נמחבר דאם רואתו וכו', היא גדרין בפונען לו שנועשה בה מלאה צריך למחות ביר⁴⁵: (עת) וככל שפנ דאין לחש וכו'. ואפלו (ענ) אם היא רואה אין צריך למחות, גדרין להוציאיה בידים אסור, וככל' זו בשאינו יהודי מוציאיה מעצמן, אבל לעצומו בשפט להוציאיה חוץ לתחום לרעותם, ענן בפנוי מגדים שפטפק בנה, וכןן ללחמיין⁴⁶, וכן כתוב במת'א. ומעצם זה, אם מוליכין שורדים לפקום אחר למסור, (ענ) אסור למסור להם בשפט, ורקו קמתנה עמו לולוך חוץ לתחום. אבל למסור לו בערב שבת, אפלו אם יוליכר בשפט חוץ לשלש פרוסאות ש'ג'י⁴⁷: (פ) שקרועה יוצאי וכו'. (ענ) ווש מחדרין ברכר שלא למסור לו בשפט. (ענ) והעילם נזהגן כחומר התיר בדבר:

א (א) שמעון נגידו. ודוקא (ה) היבא דמנג'ה מלטה, בגין שועוד אצל שדרו האריקה תרילשה או קצינה וכיוצה קינה¹³, דמזכיר דבר¹⁴ שועוד שם לעין בארכיקת¹⁵, וכן לילך ולבתישך על פהה פקידתנו, פין שער שפהרכז איזות שם חזון למדינה פטור נפחה הפקדינה, נבר שלאניך הפקדין מחייב, אבל אם לא מביר מילא, הוא בכלל גורוד ברבעון רבקה: (ב) אין מחייבין וכו'. קענו, (ג) לנווב עצמי בשבט עד סוף רותחומי ולפקחיך שם¹⁶, שיזא גרוב למקום הפעלים לשקרים במוציא-שבט, ורטעם,ikel זבר שאסור לעשנותו בשבט, (ו) אכלו הוא אסיר מרכיר סורקרים, אסיר להחיש בשבט¹⁷: (א) להיבא בהמתו, אך שיבא עונקתו עטה מהווים למתהום ואיל שער להבאה בשפט, מפל מוקום לא מקרי זה מחייב בשבטיל זבר האסור, (ב) פין שאמ כי גראציין [גם סכotta נשומרים] סמויקים זה ליה בתרוק שבעים אפה ואילפעה טפחים קיה מפרק לביביא אפלו היבא נמשך באפין זה בפה מלין מסתן קער, משומך כל זה שיך לקער, ובין שיש לה פגונת עלידי ברגן, לך מפרק להחישיך אפלו בל בארכיקת¹⁸, לא אסור להחשה אלא בלבנטין, (ד) ייש אומרים שאם וכו' כל עלא מא (ס) מודים בונה, וגט לשן ייש אומרים, מחייב שבך קמפהבר במקום שלא נמיא רין וזה מפרש בשאר פוזקסים:

שער הציגן

(ג) עין בעמוד הבא.

דעת הרלב"ח איתו מנדר לזה: (עב) אליה רפה: (עג) אפלו אם לנבי המזיא לא נאה זה חוץ ל-

השודדים חווין ליב' מיל דבידאי נכוון להחמיר בונה שלא למסר להם, הנה יש אומרים דיב' מיל

נתקה מפילה מה שאטטטק ב מג' אברם לנין כסית שטורים. והנה אף דמאנז אברם מיש

בכנסות נאדרלה בשם פְּרָלְגַּיִה: (ש) מהר"מ אלשיך, יכרעת רב ה"א גאון המאכ"א בבית-יוסק

לפחים או דמיין בסתמא: (ג) מגן-אברהם וט'א. וען באור הילכה: (ג) רשי': (ג) אלה

חלבות שבת סימן שח שו

ביאורים ומוספים

סימן שח

באיזה חפצים מפרק לדבר בשבת

[משנ"ב ס"ק א]

בנ"ו שעומד אצל שוזרו שARIKA ברישא או קצקה וכיוצא כן⁴³, ומן היפוך קצקה⁴⁴ שעומד שם לעצם בזרעך⁴⁵.

1) וכן כשיימור ליד גינטו כדי לתלוש פירות או שעם במושאי שבת, כתב לךן (ס"י ש"ז ס"ק לט) שאסור, בין שמעמידתו לדי

גינטו ניכר שרצו לעשות בה איזו מלאכה במושאי שבת.

2) וכן הקורא בספר כדי להניחו, וכן רצונו לקרוא בו, כתב בשיטת הרדייז (ח"ב ס"י ורצ, הובא בשער תשובה ס"י ש"ז ס"ק יא) שאסור, מושום ממוצוא חפצך. ובאיור הגרש"ז אוירעך (מאור שבת ח"א מכתב ג' אות ו) שוזרו רוקא נשניך שקרוא בו רק כדי להגיהו, וראה מה שכתב לךן (ס"י ש"ז ס"ק נא).

3) ולכלת בשבת לראות דירה בארץ ישראל שורצנה ל Kunoth מידי נהר, כתב הגרש"ז אוירעך (ש"ב פ"ט הע' ייח') שמותר, שהרי כתב השוע"ע להלן (ס"א) שמותר לקנות דירה מעס"ס בשבת מושום ישוב ארץ ישראל.

[משנ"ב ס"ק ב]

בנ"ו, קרב עצמו, בשבת עד סוף קתנותם⁴⁶ ולקח שיק שפט⁴⁷, ולחשיך על התהום שלו שאית התהום של כל בני העיר (עי בשוע"ע לךן ס"י תנ"ה ס"א), כתב הגרש"ז אוירעך (ש"ב פ"ט הע' לא') שמותר.

5) ואמ' עבר והשיך, כתב הגרש"ז אוירעך (שולחן מלמה ס"ק ג' ואות ב) שנראה שאיתו ציריך להמתו במושאי שבת שיעור יכדי שיעשו לפניהם שיצא מהתהום לעשות מלאכתו, אלא שכח שצ"ע, שימושו בהידושי חרין (שבת ג' ב) שציריך להמתו.

[משנ"ב ס"ק ג]

לכ"ז מפרק ?⁴⁸ קשיש אקליו בלא ברנאנז⁴⁹, (6) אמנים לךן (ס"י ש"ז ס"ק לה) כתוב טעם אחר להיתור זה, שכן שמותר לומר לחבירו לחבאים לאחר השבת, מותר גם להחשיך בעורום לעשי' שבת ג' ב - קנא, וכו'.

ובעטם היתר זה של ברונגן, ביאר החוויא (א"ח ס"י נט ס"ק א ד"ה והלך) שהוא מושום שכן היכר מוחשבת מלאכתה, בין שיתכן שכישיל מחר יהו' ברונגן או מהירות, ולא יעשה מלאכה כלל וראה בכיה' לךן (ס"י ש"ז ס"ח ד"ה אסורה).

המשן מעמוד קודם

מן מוצות שביתת בהמה⁵⁰,

42 אבל אם עושה הבהמה מלאכה מונצמה ומרוצונה, דעת הגרש"ז אוירעך (ש"ב פ"ט הע' יב) שאין הבעלים מצויים לモונעה מלעשות כן, ואין זה דומה לציאותה לרשות הרבים בשהי' טעונה במשא כיון שהטעינה נשתה שלא לדעתה.

[משנ"ב ס"ק עז]
אפלו אם היא רוצה לצאת חוץ לתהום אין מחייב לנטעה מטה, ורק להוציאה בגדים חוץ לחתימה אסורה⁵¹.

43 וכן אם היה הבהמה חוץ לתהום ורוצה להכנסה, כתב לךן (ס"י ש"ז ס"ק ז) שמותר לקרוא לה שבתא, כיון שלענין תחומי נוחשנה הבהמה כרנלי אבל על ידי ישראל אסור, כיון שלענין תחומי נוחשנה הבהמה כרנלי בעליה, ולגבי הבעלים נוחשנה הבהמה כרנלי מוחץ לתהום.

[משנ"ב ס"ק עז]
וככל עיל ביטין רמו פ"עיף ג'⁵² וכו', הוא כדי שפוך לו ע"ש ביה מלאכה צריך לחתות בירוד⁵³.

44 ולחשיך את הבהמה מלכתחילה על מנת שבחתגיא שבת יפקירנה, כתב המשנ"ב שם (ס"ק יז) שאסור, כיון שההפקר אינו מופרטם, ווש בזה מושום חמש מראית העין. ובשעת הדחק, כתב שם (ס"ק לט) שמותר לעשות כן, אם מפקיר את הבהמה בלבד ובני שלשה.

45) וגם כשאינו רואה ואינו יודע שהנברוי עושה מלאכה בבהמה, כתב השוע"ע לעיל (ס"י רמו ס"ג) בשם שיטת הריב"ש (ס"י כה), שעליו לחושש שהוא מלאכה, ולכך צריך להפקירה כדי שלא לעבור על שביתת בהמו.

וכותב הגרש"ז אוירעך (מעודן ארץ שביעית ס"י יג אות יא), שכן שיעיר מוצות שביתת בהמו אינה שיגיחו הבעלים על הבהמה שתנוח, אלא שנותל על הבעלים שלא לנורם שעתה הבהמה מלאכה בשבת, נראה שחייב זה איינו מעיקר הדין אלא חמורא בלבד, כדי שתהייה מנוחה הבעלים גמורה ומושלמת באופן שלא ניתן כלל את לבו למלאת שוד וחמורו.

[משנ"ב ס"ק עט]
עין בפרימ"ג מקרים שפמתקפ ביה, וכן לחתמיה⁵⁴ וכו', אפלו אם יוליכנה בשבת חוץ לשולש פרנסאות עניין⁵⁵.

46) בגין הביא דעת הפט"ג שמתפרק לענין הצעאה בידים מוחץ לתהום על ידי נברוי. ולכך (ס"י ש"ז ס"ק ז) כתוב שמותר להכנסה את בהמו לתוכה התהום על ידי נברוי. ובאיור בשעה'צ' שם (ס"ק ט) שבמקרים הפסד יש להקל. ולכך (ס"י שצ' ס"ק ט) כתוב בפשטות, שציריך לנצח את הבהמה מוחץ לתהום.

47) ובטעם הדבר שאין להחש שיזיא הנברוי את הבהמה חוץ לא פרסאות, כתב המרדייז (קידושין ס"י תקסה) שגדיר המוצה של שביתת בהמו הוא שלא תעשה הבהמה מלאכה, ולכך איינו מוצה על שביתת הבהמה מאסור תחומיין, שאינו נחשב מלאכה.

עט-ט) שמותר לישראל להשניה עליון, אך על ידי זה יכול לנקוטו ממנה, והוסיף, שמותר לישראל לקלבל גבינות שעשוה הנברוי בשבת תמורת חובה, כיון שבזמן העשיה שיכיות הגבינות לנברוי, ועל דעתו עצמו הוא עשה.

[משנ"ב ס"ק עז]
והיא רוצה מעצמה לצאת לחוץ, בצלע צריך לנטעה שלא לצאת

הַלְכָות שְׁבַת סִימָן שָׁוֹ

ביאורים ותוספיטים

[מש'ב ס'ק ט]

מִדְרְגָּן, גִּזְרָה מִשׁוּם מִקְחָה וּמִמְּקָרָנוּ)

11) ולענין העלת חפץ מודלקה, שההמיצל לא בא על דעת ליטול את שבר פעולות החצלה. אלא על דעת לחות בחפץ מן ההפקר, ואחיך החזיריו לבעלים בשbill לשביר על העלווה, כתוב למן (ס' ש"ל ס'ק כה) שקבלת השבר אינה נחשבת שבר שבת. אך בשתו בע שבר לאחר שבר החדר, כתוב (שם) שיש הסופרים שנחשב שבר שבת שאסור לקחתו, רשות מפקפים בו.

[מש'ב ס'ק יח]

הַגּוֹן שֶׁל הַשְׁבִּיעָה בִּימָה, וְעַל-פְּרָחָו נוֹתֵן לוֹ שְׁבָר שְׁבָחָה⁽¹³⁾ וּכְוּ,

12) ולענין בית אבות המכבל תמייה מההרשויות לפי ימים, דהיינו שקובעו סכום מסוים עבור כל יום, כתוב בשוחית אגרות משה (או"ח ח' סי' לח אות ט) שמורור לבעל המוסד לקבול שבר עבור שבת וו"ט, כיון שההרשויות אינם ממננים يوم אחד בלבד, שhari עבورو יטולים הבעלים להשיג מימון בכוונות עצמן, ותמיית הרשותות דיא רוק עבורה וממן מושך, שלזה אין הבעלים יכולים להשיג מימון בעצמן, ווקיקים לתמיית הרשותות, ונמצאים שתשלוט הרשותות איטו תשלוט עבורה כל יום בنفذ, אלא תמייה כוללה עבורה הוצאותיו המורבות במשך זמן רב, והרי זה הכל היתר של הבלעה, ומה שמשלימים לפני הימים. והוא רק האיפון שבו מוחשיים את התשלוט.

13) ולענין אשה העולבת בשבת, כתוב בשוחית נודע ביהודה (מהודוית או"ח סי' כט) שיבורלה לשלם לבעל המקה, כיון שטבילהה היא מעזה, ויש המתירין (להלן בש"ע ס'ה) לקבל שבר שבת עבור מעזה. ועוד, שכן שבעוד הוצאות הימים פשוטות שחייב לצריכה לשלם, אך כל הלוקח חפץ מוחבירו בשבת, שמחוויב לשלם את דמיו, א"ב יכול בעל המקה להבליע את שכדי יחו עם שבר החימום (וראה מה שכתבנו לעיל סי' ר מג ס'ק ב). ובכתב בשוחית שבת הלו (ח'יט סי' כט) שאף שאפשר להתריר את הדבר מסוים שהוא דבר מצווה, מ"מ מטעם זה בלבד עדין לא יראה בעל המקה סימן ברכה, כפי שבת המשניב להלן (ס'ק ב), ולכך יש להזדקק לטעם השני.

שביר שומריה ממכונה אוטומטית לממבר פחיות וכדר (באופן שquinaה בה נבר או מחולל שבת, ראה מוה שבתנו למן (ס' ש' ט' ט)). כתוב בשוחית מנהת יצחק (ח'ג סי' ל) שאין לקבל הדרמים מסוים חמש שבר שבת, כיון שהתשלים בו הוא עבר המנרכים. וכן דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פ"ט הע' ע).

ותשלוט עבורה שהובאה בבית מלון בשבת. כתוב בשוחית אור לציון (ח'ב פ"ה תשובה א) שאין בו מושום שבר שבת, שכן שעריך לשלם עבור המזון שאוכל שם, אגב זה מבליע את דמי השינה והשהייה וולסברת הנבוי" ערך לשלם גם הוצאות ניכוי החדר), וכן מבואר בשוחית האלף לך שלמה (או"ח סי' קכח). ובענין השווה בבית מלון לשינה בלבד, ראה מה שכתבנו להלן (ס'ק יט).

[מש'ב ס'ק ט]

אך אם אין נבר, רק זהולך לטיל, ש"ר) אף שדעתו בהלווה זה לא יצא סוס ובדומה⁽¹⁴⁾.

7) וכשכונתו לטיל, אלא שלבוך חטול למד היה הולך בדרך אחרת, ובעבשו הולך בדרך זו כדי למצוא סוס. כתוב בשוחית אגרות משה (או"ח ח'ה סי' יח) שאם ניכר שהולך בדרך זו בכדי למצוא סוס, אסור לעשות כן.

8) וכן לעמוד מול חלון רואה של חנות בכדי לקנות חפץ לאחר השבת. דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פ"ט הע' כב) שモורה, אם לא יתבונן במוחרים, כיון שאין ניכר שמסתכל בכדי לקנות, ולהסתכל להנאה בלבד מותה.

וכן לעמוד סמור להשיכה בחחנת אוטובוס כשיורד שם, ובכונתו לנסוע באוטובוס במוצאי שבת, דעת הגרש"ז אויערבך (שם הע' כד) שモורה, כיון שמחמת הגשם רגילים אנשים למדוד שם אף בשיאן כונחות לנכוע, ואם כן אין ניכר מעמידתו שם שכונתו לנסוע במוצאי שבת.

[מש'ב ס'ק יג]

דְּבַרְיוֹן דָּהּוֹן דָּרְךָ מִקְחָה וּמִמְּכָר מִקְשָׁ, לֹא הַקְּרִיר בְּשָׁוּם גָּנְנִי אֲפָלוֹ לְצַרְךָ מִצְנָה⁽¹⁵⁾.

9) וכשאינו אומר מחר, אלא רק מנכיל את הסכום שמכונן לחוץיא עבור קניית החפץ, בגין שאומר להבירו לקנות לו אטרוג עד סכום מסוים, מחייב שאין לו יותר, הסתפק הגרש"ז אויערבך (שולחן שלמה א'ה, תשובה מכח'ו) שיתבן שמותה, שהרי אין קבוע את הסכום בדרך מלח ומוכר משום שמעיריך בכר את שווי החפץ הנקנה, אלא משום שווו הסכום שיש לו, ונתן עזה להתריר, לרמו ולומר בתהילה שאין ביכולתו לשלם יותר מסכום זה עבור אטרוג, ולאחר מכן לבקש מחבירו לקנות עבورو אטרוג ללא להזכיר סכום, וחברו יבין שאין ברצונו לשלם יותר ממה שיש לו.

[מש'ב ס'ק טו]

שְׁאֲפָלוֹ אֵם הָוֹרֶזֶה לְתַנֵּן לוֹ, אָסּוּר לוֹ לְהַשְׁכִּיר לְקָחַ הַשְׁכָּרָה⁽¹⁶⁾.

10) ואם עבר ולקח, משמע בשיער לעיל (ס' רמה סי'ו) שאסור לו ליהנות מהשבר, כמובואר בביה'ל שם (ד"ה על מרכחו ד'יה אסורה). אכן היביאו שם היביאו שהברור ישע (שבה פ"א ס'ק בא) כתוב שלפי גירסתו אחת בדברי המורדי, בידיעך אם קיבל שבר לא נאסרה הדנאה ממנה, וסימן שצ"ע. ואף מגי, מבואר בש"ע לעיל (שם ובס' רמו ס'א) שאסור לקבל שבר שבת.

וכשחברו אינו נותן לו שבר אלא מוחל על חוב שחייב לה, כתוב התהלה לדוד (ס'ק ז) שלא נاصر מושום שבר שבת. מאידך האור שמה (פ"כ"ד מהל' שבת ה"ח) והגרש"ז אויערבך (שש"כ פ"ח הע' קו) כתבו שהרבර אסור, מושום שככל ממן שהחוטסף לאדם מחייב פוללה שעשה בשבת, נחשב שבר שבת [ועוד בוגר זה, עיין מה שכתבנו לעיל (ס' רעו ס'ק א) ולמן (ס' ש' ס'ק מא)].

הלוּכּוֹת שְׁבַת סִימָן שׁוֹ

צח באר הגולה

(ה) **דָּנִינוּ רְשָׁאֵי** (ט) **לְהַבְּיאָה**, **דָּאָסָרּוּ לְטַלְטַלְתּוּ בְּעָלֵי חַיִּים**, **שְׁהָם מִקְצִים**: הaga^(א) *נָרוֹא סְדִין (ט) וְרָאָסָר (ט) (ג) לְטַלְלֵל לְמִצְאָה סְפִינָה אוֹ קָרְנוֹן לְצַאת בָו (מִרְדֵס סִיעֵי מִשְׁחָשָׁק): **בָּקִיָה בְּהַמְּטוֹעַ עֲוֹמְרַת חֹזֶן לְתַחְזִים**, (ט) **בָּכָל לְקָרוֹת לְהַכְּדִי שְׁפָטוֹבָא**: **גָּוֹיִם** מִשְׁבִּין עַל הַתְּחִוּם (ח) **לְעַשְׂוֹת אַרְכִּי בְּלָה** אוֹ **אַרְכִּי מַת לְהַבְּיאָה** לוֹ **אַרְוֹן וְתַכְרִיכִין**, **וַיְכֹל לְזֹמֶר לְחַבְרוֹ שִׁיחָשֵׁיךְ** (ט) **כְּדִי שִׁבְיָא** לוֹ. **וַיְכֹל לְזֹמֶר לוֹ** (ט) **לְזֹמֶר** **לְמִקּוֹם פָּלוֹנִי** (יא) **לְמִקְחָה**, וְאָם לֹא **מִצְאָה בָּמְקוֹם פָּלוֹנִי** **לֹא** **לְמִקְוּם פָּלוֹנִי**, **לֹא** **מִצְאָת בָּמְנָה קָח בְּמִמְאָתִים**, **טִבְלָה בְּלָבְדֵד** **שְׁלָא יַנְכִּיר** **לֹא** **סְכוּם מִקְחָה**, **פָּלוֹנִר**, **יְשָׁלָא** **לְאָמֵר לוֹ** (יב) **סְפָה יְדוֹעַ שְׁלָא לְהַסְּרֵך עַלְיוֹ**, **וְבָן אָם** **לְקָח מִנּוֹ בְּשֶׁמֶןְגָּה**, (יא) **לֹא** **יְאָמֵר לוֹ תֹּן לֵיל עֲוד בְּשָׁנִים וְאַתְּהִ חַבְּךְ לְךְ עַשְׂרָה**: הaga וְאָם **אַי אָסָר לוֹ** **אַלְאָאַסְדִּין** **יַנְכִּיד** **לֹא** **סְכוּם מִקְחָה**, **מִפְרָבָל עַנְנִין**, **דָּהָא עַרְכִּי מִצְוָה הָרוֹא** (הַגְּמִיד פִּיחָה). **וַיְשַׁׁ אָסְרוּם** (יד) **בְּכָל עַנְנִין**, **וְכָל** עַזְבָּר (כ"י) **בָּשָׁם** **הַרְמִין** **וְהַמְּדִבְרִי** **בְּ כִּירָה וְתַגְמִין** פָּאָ וּבְכִירִי: **ד** (ט) **לְהַשְׁׁוֹרֵד אֶת הַפּוֹעֵל *לְשִׁמְרֹר זָרְעִים אוֹ רַכְרַחְמָר** (טו) **אִינוּ נוֹתֵן לוֹ שְׁבָר שְׁבָתָה**, **לְפִיכְךָ** (ט) **אַיִן אַחֲרִיות שְׁבָתָה עַלְיוֹ**. (י"ח) **תְּנִהָה שְׁכִיר שְׁבָתָה**, **שְׁכִיר חֹזֶשׁ**, **שְׁכִיר שָׁנָה**, **שְׁכִיר שְׁבוּעָה**, ***נוֹתֵן לוֹ שְׁבָר שְׁבָתָה**. **לְפִיכְךָ אַחֲרִיות שְׁבָתָה עַלְיוֹ**. **וּלְאָ** **יְאָמֵר לוֹ** (ט) **לִי שְׁבָתָה**, **אַלְאָ אָוְמֵר** (ט) **לִי שְׁבָר שְׁבָוּעָה אוֹ הַחְדֵשׁ** (וְאָסְרָה שְׁרוֹן לְחַדְשָׁ *וְהַתְּהִעָה עַמוֹּ) (ט) **לְשָׁלָם לוֹ** (ט) **כֵּל יּוֹם**

שערית תשובה

[ג] לטיל. עץ בח"ט. וכן בשאלת עיבודין הוחזקנים שלא לטיל מקומות קבועים הפטורין בכל יום, אף עושם. וכן ספק בעקבותיהם אף נא אין ישובם על ספקלים כי, ע"ש: וטפלוים בברית ארוכים להלזות עטן שאם ירבע אמאצע קבוץ יפרע מפל

באור הלכה

(יא) לא מחר. אבל בשחת עצמוני אסור אף שהוא לרך מזונה: (יב) סח' ידרוז. לפ"ז (יג) שאין בקציצה שים מזכה רק בצלת מזונה, וילך אסור: (יג) לא יאמר לו קן לוי וכור. רוצה לומר, (יג) שלא יאמר לו עלי'י השליח הנה שיפן לו ארכוי המזונה הוא עוד בשנים והוא חיך לו בפס הצלל עשרה, שארוך סך זה אין בו צרך למזונה: (יד) אבל עזין. אפקום מזח קאי. דסבכרא לחו דרבנן קהו גער מזח וממבר מפש, לא החיזו בשום גוונ אפלו לצורך מזוחה: ד (טו) השוכר אה הפועל. מורי שפכדו לימיים, שבעדר כל יום ששמרנו יונן לו קך וכך, וזה שמר גם בשחת, וקאמר שאין צרכו לישם לו עבור יום השבחה. וען בטור דמונח שאפלו אם הא ריבעה לקן לו, אסיר לו להשכיר ליה השבד¹⁰, אלא אם יוכן הוא נומן לו הרך מזקה נפמ"ג: (טז) איןנו נומן וכור. מדורגן, (יז) גוונה מושם מזח וממבר: (יז) אין אחירות וכור. שאם (טו) ארע בען קלקול בשחת אינו ציב לשלים: (יח) קהה שליד שחתה. הינו שלל הצלב עביה, ועל-ברחו נומן לו שבר שחתה¹¹, רוחזה לומר, שאפלול אם יונן הפעול בתוך נזקן אינו קנהה לו שבר השבות מזקן שעבר, הואיל והוא בא-הבלעה עס שאר ק"מיס¹² (יזה) ובקפסים הכתפר שיוכל הצעל לומר יונן לי שבר עזקה ימים, רגנרי שחרר נפיצל בא-מצע שעבור שון, ומפילה קומחך לשמר בס בשחת, ואמ ארע קפסר ציב לעזם. וווארה האפלו אם לא ארע בו קפסר, אף שלא שפר ביטום השבחה, יכול לנכחות לו משכרא, מידי דקמי אם לא שמר יום אחר. וען באחד קהה: (יט) לשלם לו כל יום וכור. רכני שהחנה (טו) עטמו שיטלים לי ליפוי קשbon הרים, ווְהַשְׁוֹן בזזה מונה שיכל הפעלה-הפטית לחזר

שער הצעיר

(ו) מוחצית-השקל: (1) דקה קור מאה נגר, ועוד גלגן ביש"ע, עין שם: (כ) גמרא בע"ב, עין שם: (ט) פרום-גדים. ואך רקסוף סימן שהקסופק הפה-מגידים לענין חוץ ליחסים כל-כך אינטלקטורי. נזהה דיש לשלול סבא מושג פקודה: (ט) אקווריום: (ט) קבר סאהידי וחוקא בכיתתי-זיהוי: (ט) אס-בר-בר-בר-בר, וכן משפטם ללבב: (ט) ישי' בברות ט"ז: (ט) רשי' בברא מזיע ניח: (ט) עין בברא הר הלהב:

(א) הצענו הנה גן במקומו הנכון במושיע בש"ע, וכדמוכת בראור הלהה דה להבי"א שכתב י' ברקלמייה, ומהו נגר שמתהלך דה' של סיק' ו' "דאסיד ליטל" בזאכור לטטלט". ובסוט דסאי על דבר רומי"א, ובמשמע מהב"ט סיק' ב'.